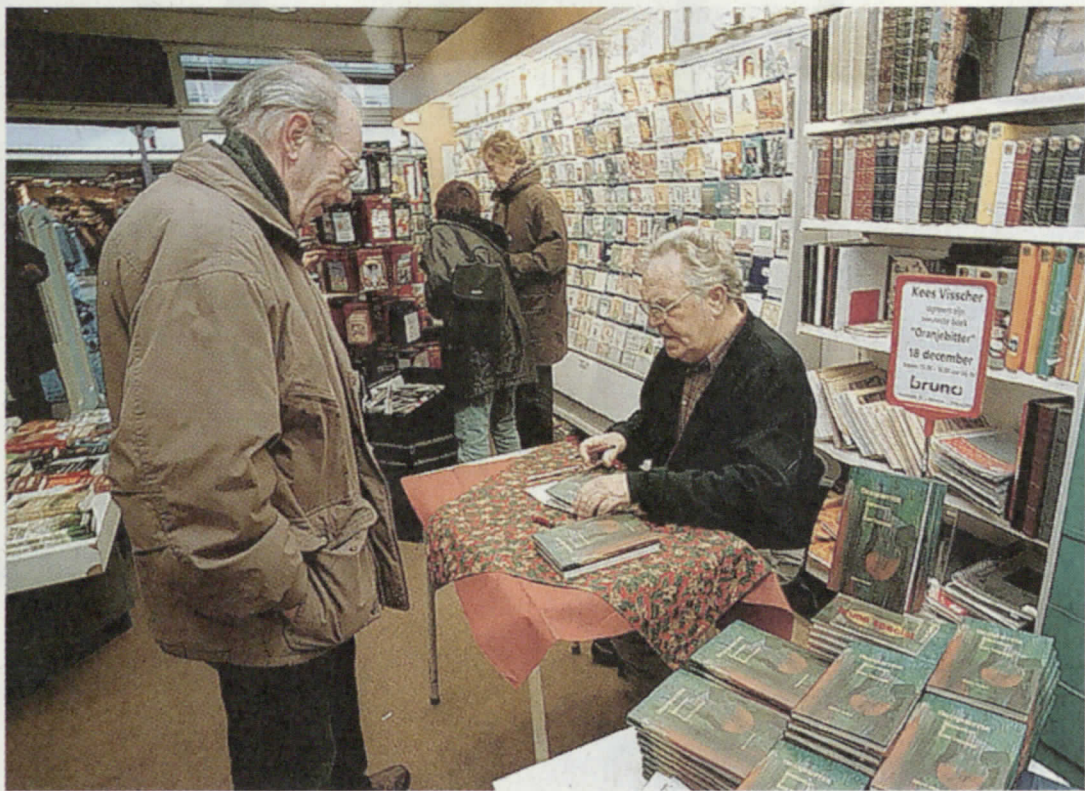

Veendam loopt niet warm voor signeersessie van Kees Visscher

Veendam – "Voor Nathalie, van moeder, 18 december 1999." De bekende Gronings-talige schrijver Kees Visscher schrijft deze woorden, gevolgd door zijn naam in een exemplaar van zijn nieuwste boek 'Oranjebitter'. Lachend voegt hij toe: "Dij wordt veul geld weerd loater". Dat is best mogelijk, want het is een van de weinig gesigeneerde exemplaren. De auteur gaf zaterdagmiddag in, en op uitnodiging van de Bruna in Veendam het publiek een uur lang de kans om zijn handtekening in één van de werken van zijn hand te bemachtigen. Slechts twintig liefhebbers maakte van de gelegenheid gebruik. "Ik had ook niet op veel meer gerekend", bekent de Veendammer schrijver. Erg vindt hij dit niet: "Ik ben hier niet zo gek op. Je zit een beetje te kijk, daar heb ik de aard niet voor. Maar ach, het uurtje vliegt om."

De magere aanloop geeft Visscher ruimschoots de tijd om op de praatstoel plaats te nemen. "Ik begrijp de magere belangstelling wel. Het is net Sinterklaas geweest. Van de eerste druk zijn sinds het verschijnen, een dag of tien geleden, al honderden exemplaren verkocht. De grootste run op de boeken is geweest", vertelt hij. Voor de belangstelling heeft hij wel een verklaring: in 'Oranjebitter' staan onder meer de vier verhalen die zijn bekroond met de Wilhelmine Siefkes Preis van de Duitse stad Leer.

Visscher signeert in eigen werk voor één van de twintig belangstellenden. © BERT WOLTJES

Met de woorden "Goeddag, ik wil n bouk van joe kopen", meldt de 70-jarige L. Zuidema uit Veendam zich bij Visschers tafeltje. Hij krijgt het werk gesigeneerd mee. "Dat heeft voor mij zeker meerwaarde", vertelt de koper. Een paar minuten eerder meldde zich de 66-jarige H. Dieters, eveneens uit de Parkstad. Hij had het boek van huis meegenomen om het te laten signeren. "Ik heb het gekregen van zijn zoon", legt hij uit, een

overbodige verontschuldiging wat Visscher betreft. Dieters is een liefhebber: "Martha is mijn favoriete werk van Kees Visscher. Het speelt in de oorlog en ik was zelf kind in die tijd. Het is voor mij zeer herkenbaar."

Wat opvalt is de leeftijd van de belangstellenden. Een enkele uitzondering daargelaten, ligt die hoog. Visscher - de vader van cabaretier Bert en columnist Jos - heeft daar wel

een verklaring voor: "Kinderen praten het Gronings niet meer. En dat is bijzonder jammer. De taal is tenslotte een belangrijk onderdeel van de regionale cultuur. En het Gronings is een volwaardige taal met een schat aan woorden en uitdrukkingen." Hij zegt te hopen, dat de regionale cultuur een beetje tegenwicht kan bieden aan de steeds verdergaande internationalisering: "Maar ik ben niet optimistisch".

NuN 20 - 12 - 99